

Γεωργίου Δροσίνη

Ανθισμένες Μυγδαλιές

Ο ΓΚΙΩΝΗΣ

Ήταν δύο αδέρφια πάντ' αγαπημένα:
πρόβατα βοσκούσαν σ' άρχοντα μεγάλο,
Γκιώνη λέν τόν ένα
Δήμο λέν τόν άλλο.

Κάποια μέρα ο Γκιώνης δύο αρνάδες χάνει.
Ψάχνει, δέν τέσ βρίσκει, τριγυρνά καί κλαίει.
Έρχεται στή στάνη
τ' αδερφού τό λέει.

Βρέθηκεν εκείνος στήν κακή τήν ώρα:
άδικα χολιάζη, σά θεριό θυμώνει,
τό μαχαίρι φορά!
καί τονε σκοτώνει.

Οι αρνάδες ήρθαν στό κοπάδι πάλι
κι' ο φονιάς τέσ βλέπει, στέκεται κλαμένος,
γέρνει τό κεφάλι
μετανοημένος.

Κι' ο θεός τόν είδε, πού χτυπά τά στήθη,
κλαίει νύχτα μέρα, θέλει νά πεθάνη
καί τόν ελυπήθη
καί πουλί τόν κάνει.

Καί γι' αυτό τό βράδυ, άμα σκοτεινιάζει,
τό πουλί θλιμμένο στό δεντρί κλαρώνει
κι' όλη νύχτα κράζει:
Γκιώνη! Γκιώνη! Γκιώνη!.

Η ΛΥΓΑΡΙΑ

Αν περνάς και δέ με πιάσης
τήν αγάπη σου νά χάσης!

Τραγουδεί δροσιά γεμάτη
τήν αυγήν η Λυγαριά
καί ξαπλώνει στό διαβάτη
τ'ανθισμένα της κλαριά!

Κι'άν εκείνος τύχη γέρος
στής αγάπης τή φωνή
ξεπερνά στό άλλο μέρος
καί τήν κεφαλή κουνεί.

Μ'άν διαβαίνει όλη χάρη
μαυρομάτα λυγερή
η πέραση παλικάρι
κόβουν λυγαριάς κλαρί.

Γιατί έχουν μιά τρομάρα:
μήν τους έπιασε η κατάρρα.

Η ΝΕΡΑΪΔΑ MANNA

Εκεί, στό Νεραϊδόκηπο, στήν ακροποταμιά,
πού όλο νά βγαίνουν τά νερά κατάθολα θέ να είδες
γιατί τή νύχτα μπάνουνε καί λούζονται μιά, μιά
αφρόπλαστες Νεραΐδες,

κάποιος λυράρης χωριανός, ένα παλιό καιρό,
για τή μεγάλη τέχνη του έλαχε τέτοια μοίρα:
όταν εκείνες πιάνονταν τή νύχτα στό χορό,
νά παίζη αυτός τή λύρα.

Μά κάθε νύχτα ο δύστυχος, περνώντας αντικρύ
σέ τόσες ξωτικές μορφιές, όλες ζωή καί νιάτα,
δέ βάσταξε κι'αγάπησε μιά ολόξανθη μικρή
Νεραΐδα μαυρομάτα.

Κινά καί πάει σέ μιά γριά τής χώρας γνωστικιά
κι'αρχίζει μέ παράπονο τόν πόνο του να κλαίη.
Μά καί η γριά μαστόρισσα γι'απόκρισι γλυκειά
τό γιατρικό τού λέει:

-Τή νύχτα πού χορεύουνε μέσ στή βαθειά σπηλιά
άρπαξ τήν όμορφη κυρά, οπού χεις αγαπήσει
καί μήν αφήσης τά χρυσά καί πλούσια της μαλλιά
πρίν πετεινός λαλήσει.

...Απ'τά μαλλιά τήν άρπαξεν ο χωριανός κι'αυτή
λιοκόνη, σκύλλα, σερπετό, στά χέρια του είχε γένει
Μά πετεινός σάν λάλησε, κοπέλλα ζηλευτή
στήν αγκαλιά του μένει

Κι'ο νιός τήν πήρε σπίτι του καί τού κανε παιδί.
Μ'απ τόν καϊμό δεν άνοιξε τά χείληνα μιλήση
Καί πάλι πάει ο χωριανός ως τή γριά νά ιδή
καί γνώμη νά ζητήση.

Τού είπε ν'ανάψη μιά φωτιά στό φούρνο του καλή
κ'ευθύς ν'αρπάξη τό παιδί πώς μέσα θά τό βάλη.
Μά τί τά θέτε; τής γριάς ετούτη η συμβουλή
δεν τού βγε σάν τήν άλλη.

Γιατί σάν μάννα πού ήτανε η άμοιρη νά ιδή
πώς τό μοναχό της παιδί μεσ'στή φωτιά πετάει
σέρνει φωνή θεόρατη: -Μή, σκύλε, τό παιδί
καί τού τ'αρπά καί πάει.

Μά οι άλλες δέν τή δέχτηκαν νά ρθή μεσ'στή σπηλιά
Γι'αυτό όποιος πάει μεσάνυχτα τή στάμνα νά γεμίση
ακούει Νεράϊδα που κρατά παιδί στήν αγκαλιά
καί κλάιει εμπρός στη βρύση..

Η ΛΑΜΠΗΔΟΝΑ

Απ'τά βοτάνια τά μυριανθισμένα,
πού βγαίνουν καλοκαίρι καί χειμώνα,
εγώ ζηλεύω ένα καί μόνον ένα:
τή Λαμπηδόνα.

Τή μέρα είναι χορτάρι ταπεινό
καί νά τό βρή κανένας δέν τό ξέρει.
Μά σάν νυχτώσει, φέγγει στό βουνό
σάν νά ναι αστέρι.

Κι'άν τύχη απ'τα κλωνάρια του κανένα
νά φάνε προβατάκια πού βοσκούνε,
τα δόντια τους γιά πάντα χρυσωμένα
φεγγοβολούσανε.

Γιατ'έχει πάρει από παλιόν καιρό
τέτοιαν ευχή απ'τή μάνα του τή φύση:
να γίνεται χρυσάφι καθαρό
όπου ακουμπήση.

Αν είχα τέτοιο μαγικό βοτάνι
καί τί δέ θά σου χάριζα, στοχάσου:
ολόχρυση μέ μιας θέ νά χα κάνη
τή φορεσιά σου.

Θα σου στρώνα χρυσάφι περισσό
στά πόδια σου μπροστά γιά νά πατήσης
κ'ένα παλάτι θά χτιζα χρυσό
νά κατοικήσης.

Τήν αξετίμητή μου Λαμπηδόνα
στα ωραία μαλλιά σου θά γγιζα καί πάλι
γιά νά φορής Βασίλισσας κορώνα
καί στό κεφάλι.

Καί τότε, αφού μέ χάρη καί τιμή
τήν ομορφιά σου πλούσια θά προικίσω,
θά σου ζητούσα μόνη πληρωμή
νά σέ φιλήσω .

Αν είναι η Λαμπηδόνα στά βουνά,
δέν ξέρω πού να πάω νά σου τή φέρω
Μά άλλο βοτάνι, πού η καρδιά γεννά
αυτό το ξέρω.

Κι'αυτό, σαν του βουνού το χόρτο τ'άλλο,
ότι ν'αγγίξη ευθύς θά τό χρυσώση
ο Ουρανός για χάρισμα μεγάλο
μάς τό χει δώση

Τό λέν ΑΓΑΠΗ ένα άνθος τρυφερό,
στά βάθη τής καρδιάς μοσκομυρίζει
μά δέν ανθίζει για πολύν καιρό
καί ξεφυλλίζει.

Γεμάτο χάρι κ'ευωδιά καί δρόσο
στά στήθη μου, βλασταίνει καί τ'ορίζω
κι'αν θές πρίν μαραθή νά σού τό δώσω,
σού τό χαρίζω.-

ΤΑ ΠΑΛΙΩΤΕΡΑ ΚΡΑΣΙΑ ΜΟΥ

Τά τραγούδια, πού σού λέω πρωτάκουστα,
στήν καρδιά από χρόνια τά είχα κλείσει.
Πότε θά ρθης πρόσμενα τό στόμα μου
νά στά πή και νά στά διαλαλήση.

Τρυγητής στής Νιότης τά μοσχάμπελα
φύλαγα κρασί από κάθε τρύγο.
Τώρα πού ήρθες, για δικό σου γιόρτασμα
τά παλιώτερα κρασιά μου ανοίγω.

ΚΙ ΟΜΩΣ...

Ο κυνηγός πού δακρυσμένα αντίκρισε
τού πληγωμένου ζαρκαδιού τά μάτια
νά μή ματώση πιά τά χέρια ωρκίστηκε
καί τό τουφέκι του έκαμε κομμάτια.

Όμοια κί εγώ τά μάτια σου αντικρίζοντας
πού τά καμα νά κλάψουν από πόνο,
βαθιά κι'αλήθεια μετανιώνω ορκίζομαι.....
Κι'όμως σέ λίγο πάλι σέ πληγώνω..

ΚΑΛΗΜΕΡΙΣΜΑ

Ω τό γλυκόφωνό σου καλημέρισμα
τό αγαπημένο,
σταλμένο από μιά πόρτα, ένα παράθυρο,
πώς τό προσμένω.

Κάθε φορά, θαρρώ, μού τό πρωτόστειλαν
τά δύο σου χείλη,
σάν τού χελιδονιού πρωτοκελάδημα
μιά αυγή τού Απρίλη.

Ω, τό γλυκόφωνό σου καλημέρισμα,
λυώνει τό χιόνι
καί φέρνει στήν ψυχή μου τά Μαγιάπριλα
σά χελιδόνι.

ΘΑΛΕΙΑ

Ἄν σου λεγα: -Τί θά θελες
καί τί θά προτιμούσες
νά ἦσουν ἡ μιά ἀπ'τίς Χάριτες
ἢ νά ἦσουν μιά ἀπ'τίς Μούσες;

Ἐέρω τί θ'ἀποκρίνουσαν:
"-θέλω κι'αυτό κ'εκείνο!"
Κ'εγώ στής Θάλειας τ'όνομα
τά δύο μαζί σου δίνω.

Θάλεια- ἀπ τές Τρεῖς ἡ ολόδροση
τῶν λουλουδιῶν γεννήτρα
κι'ἀπ τις Ἐννιά ἡ γλυκόγελη
τοῦ τραγουδιοῦ τεχνίτρα.

Θάλεια σέ λέω καί Μούσα μου!
στή χλόη σου στήνω θρόνο
καί μέ κισσό χλωρόφυλλο
Θάλεια σε στεφανώνω.

Πάρε τής Θάλειας τ'όνομα
νά εἶσαι ὅτι πεθυμούσες:
γι'άλλους ἡ μιά ἀπ'τίς Χάριτες
γιά μένα ἡ μιά ἀπ'τίς Μούσες.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Στό προσκέφαλο, πού κέντησες,
κάθε βελονιάς σημάδι
μιά ματιά πήρε απ'τά μάτια σου
κι' απ'τά χέρια σου ένα χάδι.

Τό προσκέφαλο χαρίζοντας
στό καλότυχο εμένα
τίς ματιές σου και'τά χάδια σου
μαζί μού χεις χαρισμένα.

Φύλλα, ανθόκλαδα δεν έπλεξες
στο προσκέφαλλο στολίδια,
σκαλιστής τεχνίτης τό στρωσες
μέ τής Εκκλησιάς ψηφίδια

Κι'έτσι τού ταιριάζει πιώτερο
βωμού πλάκα νά τό κάνω:
νά τό ρίξω εμπρός στά πόδια μου
και' νά γονατίσω απάνω.

ΜΕ Τ ΑΣΠΡΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Μακριά απ' τήν ήσυχη γωνίτσα σου
ψεύτρα ασχημιά κι' άν ξεπλανά σε
τήν Ομορφιά σου κράτα αμόλυντη-
μέ τ' άσπρα περιστέρια μοιάσε:

Κι' άν πάν σέ κάπνες, σέ λασπόνερα,
σέ χαμοκέλλες, σ' αχυρώνες,
μέ τά φτερά τους πάντα κάτασπρα
γυρίζουν στους περιστεριώνες.

ΑΝ ΕΣΥ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ.....

Απ'τόν τόπο πού ήτον θέλημα
τού Θεού νά σέ γνωρίσω,
μέ καμμιά τού νού μου δύναμη
δέν μπορώ νά σέ χωρίσω.

Σέ θρονιάζει πάντα η θύμηση
στό σπιτάκι το ησκιωμένο
κι'απ τού δρόμου τό ανηφόρισμα
νά σέ ιδώ πάντα προσμένω.

Όσα ανθούν, καρπίζουν γύρω σου,
κι'άν περνούν σέ χέρια ξένα,
τά θαρρώ από σένα αχώριστα,
λέω πως πλάστηκαν γιά σένα.

Καί ρωτώ: τά κρίνα θ'άνθιζαν
κ'είχαν λόγο νά καρπίσουν
οι ροδακινιές τού κήπου σου
μόνες-αν εσύ δέν ήσουν!

ΣΑΝ ΠΕΤΡΟΧΕΛΙΔΟΝΟ

Σάν πετροχελίδονο
μαυροφορεμένη,
πρώτο σου φανέρωμα
πάντα εμπρός μου μένει.

Πρώτη λύπη σέ ήσκιωσε
μέ τό σύννεφό της
μεσ'τό γλυκοχάραμα
τής γλυκειάς σου Νιότης.

Όμως, ευλογώντας σε
γιά τή λύπη εκείνη
κάποιο χέρι αθώρητο
δώρο θείο σού δίνει

Κι'όσα δάκρυα άν έχυσες
δέ σέ κάψαν-όχι:
Βγήκες δροσοστάλαχτο
κρίνο απ τ'αποβρόχι.

ΣΕ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΟΥΛΕΣ

Σάς καμαρώνω καί σάς χαίρομαι
τίς δύο ζευγάρι
σά δύο μισάνοιχτα τριαντάφυλλα
σ' ένα κλωνάρι,

Σάν από μιάς φωλιάς ξεκλώσημα
δύο περιστέρια,
σάν από μακρινόν αστρόκοσμο
δίλαμπα αστέρια.

Στής Αρμονίας τήν Τέχνη σμίγετε
τήν προσευχή σας
δίφωνη υψώνεται η αγάπη σας
απ' τήν ψυχή σας.

Κι' άν κάποτε, όταν φύγω αγύριστος,
μέ θυμηθήτε,
στής Αρμονίας τήν Τέχνη σμίγωντας
προσευχηθήτε!.

Ω ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ!

Μιάς κόρης, πού έχασε τά λόγια της
αντίκρου του, είπε ο Γκαίτε: -Στάσου!
μή μού μιλής· μιλούν τά μάτια σου
πρίν απ'τά χείλη τά κλειστά σου."

Κ'εσείς, ώ μάτια, μάτια, μάτια της,
τά λόγια αξίζετε τού Γκαίτε:
κι'όταν κρατά κλειστά τά χείλη της,
εσείς, ώ μάτια, πόσα λέτε!.

ΣΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕ..

Δείχνεται στά δικά της πλάσματα
κάποτε απόνετη κ' η Πλάση
κι' άλλα τ' αφήνει μισοτέλειωτα
κι' άλλα, άπλαστα, τά χει χαλάσει.

Μά εσένα με καϋμό σέ δούλεψε
σά θεϊκός τού Ωραίου τεχνίτης.
Σέ τέλειωσε καί σέ καμάρωσε-
κ' έβαλε τήν υπογραφή της.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Ρίξε κάτω ένα προσκέφαλο
κ' έλα κάθισε κοντά μου
κι' ακουμπώντας τ'ά δύο χέρια σου
σταυρωτά στά γόνατά μου,
πότε πρός εμένα σήκωνε
τό κεφάλι αναγυρτό,
πότε σκύβε βαθυστόχαστη
στό βιβλίο πού θά κρατώ.

Μέ τ'ά μάτια, μέ τ'ά λόγια της
η παιδιάτικη σου χάρη
καί τό νέο σοφό βιβλίο μου
θά τό κάνη Αλφαβητάρι,
κ' η παιδούλα εσύ θα γίνεσαι,
χαϊδεμένη κι' ακριβή,
πού μαθαίνει πρώτο διάβασμα
συλλαβή μέ συλλαβή.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Τέσσερα μισάνοιχτα τριαντάφυλλα,
κρεμαστά, σμιχτά σ' ένα κλαδί,
κόκκινα, ολοστρόγγυλα κι' ολόδροσα:
θά τά πή καρπούς όποιος τά ιδή.

Τά κοψα για σένα, μά δε σ' τά δωσα
κι' ούτε αντί για σένα τά χω για άλλη:
μέσ στην καμαρούλα μου στά φύλαξα
μιά βδομάδα σκλάβους στο ανθογυάλι.

Κι' ώ χαρά μου, πού είδα, και ξανάνοιξαν
τά παράθυρα τά σφαλιστά,
τά τριαντάφυλλα ίδια καθώς τ' άφησα:
νιόκοπα, δροσάτα, ευωδιαστά.

Κ' ήρθες και τά πήρες. -Μόλις τά γγιξες,
-σάν νά είχαν για αυτό στον κόσμο γίνη-
μες στις δύο παλάμες σου ξεφύλλισαν...
Πώς τά ζήλεψα την ώρα εκείνη!.

ΑΥΤΟ ΜΟΥ ΦΤΑΝΕΙ

Όχι, δέν προσμένω τίποτε απ τή Νιότη σου.
Δέ φωλιάζει το πουλί σε ξεροκλάδι,
δέν καθίζει η πεταλούδα σέ πικράγκαθο,
σέ χερσόκαμπο δέ στέκει τό ζαρκάδι.

Ένα πρωϊνό σου πέρασμα απ τό δρόμο μου,
καί τή μέρα μου τήν κάνει μέρα Απρίλη.
Μιά ματιά σου απ'το παράθυρο τό απόβραδο
κι'όλη νύχτα μέ φωτίζει σάν καντύλι.

Ένας λόγος-όποιος λόγος- απ'τά χείλη σου
καί τ'αηδόνια ολόγυρά μου φτερουγίζουν
Κι'άν τό χέρι σου μ'απλώσης χαιρετώντας με
στήν παλάμη μου τήν άδεια ρόδα ανθίζουν.

Άλλο δέν προσμένω τίποτε απ τή Νιότη σου,
φυλαγμένος από κάθε όψιμη πλάνη.
Σ'άξιους καί σ'ανάξιους άς σκορπά τά πλούτη της
ό,τι αθέλητα μού δίνει-αυτό μού φτάνει!.

ΝΙΟΚΟΠΑ ΜΑΡΜΑΡΑ

Κύτταξε εκεί σωρό τά μάρμαρα
πίσω απ' τών πεύκων τά κλινάρια·
κ' όμως δέν είναι από χαλάσματα
παλιών καιρών απομεινάρια.

Αιώνων ήλιος δέν τά σκούριασε
βροχές δέν τά χουν χορταριάσει
κ' η κουκουβάγια στίς κουφάλες τους
κλαψιάρια δέν έχει φωλιάσει.

Σκορπούν μέ τού ήλιου τ' αντιφέγγισμα
κάρι σά φεγγαριάτικη άχνα:
νιόκοπα, ανέγγιχτα απ' τ' αστείρευτα
τής θεϊκής Πεντέλης σπλάχνα.

Τί τά προσμένει; Ποιά είναι η μοίρα τους;
Τάχα από χέρια Πραξιτέλη
θά δοξαστούν-ή σέ κακότεχνα
χέρια θά βρουν άδοξα τέλη;

Κ' ενώ τά μάρμαρα αντικρίζοντας
ο νούς μου αναρωτά-θωρώ τη
σάν από κείνα κάποιο μάρμαρο
στό πλάϊ μου τή δική σου Νιότη.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΣΟΥ ΧΕΡΙΑ

Τά μικρά σου χέρια,
δυό χειβάδες ταίρια
στήν υγρή αμμουδιά,
όσο κι'άν θελήσουν
τί χωρούν νά κλείσουν;
μόνον μιά καρδιά.

Ω, χαρά στήν τύχη!
ποιά καρδιά θά τύχη
να ξεδιαλεχτή,
ποιά καρδιά θά πάρη,
σά μαργαριτάρι,
τέτοιο ωραίο κουτί!.

ΤΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ

Στά παριγιάλια-ολόγυρα
στά δύο σου μαύρα μάτια
στήνονται τά ματόκλαδα
σά δίχτυα, σαν πλεμάτια.

Κι'όποιος σωθή απ'τά μάτια σου
δέν είναι κερδισμένος:
πιάνεται στά ματόκλαδα
καί μένει εκεί δεμένος.

ΟΤΑΝ ΓΕΛΑΣ...

Όταν γελάς, κι'όταν μιλής,
λέω: -Ποιοί ψαράδες τής Ανατολής
τά βρήκαν ταιριαστά, καθάρια,
τριανταδυό μαργαριτάρια;

Κι'όταν τό στόμα πάλι κλείς
κι'ούτε γελάς, ούτε μιλείς,
λέω: -Ποιός τεχνίτης έχει βάλει
μαργαριτάρια στό κοράλλι;

ΤΗΣ ΑΣΚΗΜΙΑΣ ΝΙΚΗΤΡΑ

Η Ασκημιά τά νύχια απλώνει
στό διάβα σου μέ πιθυμιά.
Μά εσύ λευκόπεπλη Αντιγόνη,
προσπέρασες τήν Ασκημιά!

Δός μου τά χέρια νά σού ρίξω
τής θείας Κασταλίας νερό
καί έλα τού Ωραίου γιά σέ ν'ανοίξω
το χρυσοσφάλιστο Ιερό.

Εσύ τής Ασκημιάς νικήτρα,
ώρα έχεις μοίρα ταιριαστή:
τού Ωραίου νά γίνης προσκυνήτρα
καί Μούσα ενός τραγουδιστή.

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΣΟΥ

Τά δάχτυλά σου, τ' απαλά: κερένια
κι' άσπρα, σάν κρίνων φύλλα μαρμαρένια,
πού στό καθένα ακρόκορφα έχει τύχει
δεμένο ένα ροδόφυλλο για νύχι.

Κρατούν τής Τέχνης τό αλαφρό κοντύλι
μέ πίστη, καθώς θ' άναβαν καντήλι,
καί κάτω απ' τό λευκό πανί, σά χιόνι
πού μέ τήν Άνοιξη σκορπά καί λιώνει,
τά πλάσματα τής Τέχνης ξεκλαδίζουν
κ' οι χιονισμένοι κάμοι λουλουδίζουν.

Τά δάχτυλα τών δύο χεριών σου ταίρια
φτερούγες γίνονται από περιστέρια,
κι' όταν ελεύθερα ξεφτερουγίζουν
άρπας αθώρητες χορδές αγγίζουν
καί σμίγουν σέ μιά ανάκουστη, ουρανία,
σάν απ' αγγέλων δάχτυλα αρμονία.

ΟΙ ΧΑΡΕΣ ΣΟΥ

Λές: -Τόσες χαρές τραγουδώντας με
μού χεις αταίριαστες χαρίση,
πού τά τραγούδια σου διαβάζωντας
κανέννας δέ θα μέ γνωρίση.

Καί λέω: -Τίς χάρεις πού τραγούδησα
δέ σού τίς χάρισα στολίδια.
Τίς είχες-γι'άλλα μάτια αθώρητες,
γιά σένα αθώρητες, τήν ίδια.

Αθώρητες, γιατί άλλες φώτιζε
δειλά, τό ψυχικό τό φώς σου,
κι'άλλες, χρυσάφι φλέβες, έμεναν
βαθιά σά θησαυρός κρυφός σου.

Εγώ τίς βρήκα, τίς τραγούδησα
καί τώρα γίνηκε ο σκοπός μου:
σ'έδειξα ολόχαρη κι'ολόφωτη
σ'όλα τά μάτια όλου τού κόσμου.

Κι'άν κάποιοι στήν εικόνα σου άμοιαστη
σέ πούν, κι'άλλοι δέ σέ γνωρίζουν,
τέτοια άς σέ ιδούν πού σέ τραγούδησα
κι'όχι όποια νόμιζαν πώς ήσουν.

ΚΑΙ ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΕΣ....

Μέ τή σοφία τού νού μου κρίνοντας
τό δίκιο τό βλεπα δικό μου.
Δυσό τής καρδιάς σου λόγια σου φτασαν
νά μ'αποδείξης τ'άδικό μου.

Τσως θαρρείς για τέτοια απάτη μου
πώς πρέπει να είμαι λυπημένος.
Καί πού νά τό ξερες πώς γιόρτασε
σά νικητής ο νικημένος!..

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Καί στήν ψυχή μου είπα: -Τήν ύστερη
φορά πού θά τήν αντικρύσης
δός της τό χέρι μέ χαμόγελο
κύτταξε αλλού νά μή δακρύσης.

Τσως κι άν έβλεπε τόν πόνο σου
δέ θά τόν πρόσεχε η χαρά της.
Μά όχι, δέ θέλω νά πέση ήσκιος σου
μαύρος, στά ολόφωτα όνειρά της.

Θέλω, όπου πάη ξέννιαστη, αφρόντιστη,
τής ευτυχίας φωλιά νά χτίση
κι'ούτε ποτέ νά μάθη φεύγοντας
πώς σέ συντρίμια έχει πατήσει

ΑΕΙΑ ΦΩΛΙΑ

Λένε πώς σέ μιά χώρα απόμακρη
γεμάτη ξωτικά πουλιά,
κάποιου μικρού πουλιού είν'αλλόθωρη
ξέχωρη, αφάνταστη η φωλιά.

Δέν είναι από πηλό κι'από άχυρα
κι'από ξερόφυλλα χτιστή·
στό τεχνικό της έχει χτίσιμο
τό κάθε ωραίο συνταιριαστή.

Κοχύλια, πεταλούδες, κρύσταλλα
πετράδια, ανθόφυλλα, φτερά
κι' όσα έχουν σχήμα, λάμψη, χρώματα
σμίγονται-τών ματιών χαρά.

Κ'εγώ απ'ονείρων κόσμους θά θελα
-ξέχωρα απ'τ'άλλα τά πουλιά-
παίρνοντας ότι ωραίο, νά χτιζα
γιά τήν ψυχή σου άξια φωλιά.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΛΛΑΞΗΣ

Τέτοια πού σ'ονειρόπλασεν
ο νούς, πρίν σέ γνωρίσουν
τά μάτια μου, ώ χιλιόχαρη,
τί τάχα κι'άν δέν ήσουν;

Νά μήν αλλάξης τίποτε!
Κι'άν λέω τ'αυτιά σου κλείσε:
Ἄν ήσουν όπως σέ ήθελα
θά σέ ήθελα όπως είσαι..

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Σάν ένα θάμα ξάφνου γίνεται
στό ερημικό μου τό κελλί
κάθε φορά πού ανοίγει η πόρτα του
κ'έρχεσαι ωραία καί καλή.

Τής ομορφιάς σου ο ήλιος χύνεται
μέσ'τό κελλί μου τό κλειστό
καί τό άνθισμα τής καλωσύνης σου
τό κάνει κήπο ευωδιαστό.

Σφαλώ τά μάτια από τή λάμψη σου
κι'από τήν ευωδιά μεθώ:
μού φαίνεται πώς ονειρεύομαι
ξυπνός, χωρίς να κοιμηθώ

Καί λέω, σάν ποιός Θεός τό θέλησεν
ώ τόσο ωραία όσο καλή,
σέ μιάς ζωής τό ηλιοβασίλεμα
νά φέρης τήν ανατολή!

Μά τί ζητώ Θεού θελήματα;
Τό δρόμο βρήκες μοναχή.
Σ'εσένα πρέπει τό θυμίαμα
καί τής ψυχής μου η προσευχή

Τό ξέρω: η φτώχεια μου είναι αδύνατο
νά σ'αποδώση ό,τι χρωστώ,
μά κι'ο στερνός λόγος στά χείλη μου
γιά σένα θά είναι: Ε υ χ α ρ ι σ τ ώ!.

ΑΠ ΤΟΝ ΚΗΠΟ

Τή σφαλιστή τού κήπου αυλόπορτα άνοιξες
γιά νά τού φέρης τήν καλοκαιριά,
κι'όπου περνούσες, τό χορτάρι φύτρωνε,
κι'όπου άγγιζες, ανθούσαν τά κλαριά.

Λιγόνημερο απ' τόν κήπο ήτον τό διάβα σου,
σάν κάθε ωραίο, πού γλήγορα περνά,
πρωτάνθιστα τά χαμομήλια πάτησες
καί θέρισες τά ρόδα τά στενά.

Πάντα καλόθελη και πρόσχαρη, έμεινες
όσο απ'τή μοίρα σου είχες προσταχτή.
Τού κήπου άνοιξες πάλι τήν αυλόπορτα
κ'έφυγες -μέ τήν ώρα τήν ταχτή.

Τώρα στόν άδειο κήπο τόν κατάξερο
σημάδι σου δέ μένει πουθενά,
καί μόνο σά μιά θύμηση απ' τό διάβα σου
κάποια άσπρη πεταλούδα τριγυρνά.-

ΔΕ ΘΕΛΩ..

Όχι, δέ θέλω απ' τὰ τραγούδια μου
τ' απόσβυστο πρωτόγραφό μου
νά ιδώ συρμένο, ανεμοκύλιστο
μέ τ'άλλα τ' απορρίμματα τού δρόμου.

Κάτω απ'τίς λεύκες, πού περνούσαμε
μαζί, άλλες μέρες, τέτοιαν ώρα,
τό σκίζω μύρια μικροκόμματα
περώνοντας από κεί μονάχος τώρα.

κι'άλλα τὰ ξανεμίζω απλόχερα
σάν πούπουλα νά φτερουγίσουν,
να τὰ βρούν τὰ πουλιά στό διάβα τους
καί νά ρθουν νά στά γλυκοκελαϊδίσουν.

Κι'άλλα τὰ ρίχνω σέ τρεχούμενο
νερό, στούς κήπους νά τὰ φέρη,
νά γίνουν κάτασπρα τριαντάφυλλα
γιά νά τὰ κόψη τό δικό σου χέρι..